

OPTIMO ET AMANTISSIMO
 PATRI
 LUDOVICO-CAROLO
 HALLOT,

*In Senatu Divionensi Causarum Patrono, Regis Consiliario & Procuratori in re
 Æraria, necnon Antiquo Urbis Nuceriensis Ædili;*

COLENDISSIMÆ QUE MATRI.

MEAM ergà vos omnibus innotescere pietatem, Parentes
 amantiſſimi, nihil mihi fuit unquàm antiquius: ideò prodire
 paternis amantiſſimis auspiciis laborum primitiæ, quas reverentiæ,
 gratitudinis, & ad majora incitamenti monumentum perenne
 vobis offert, dicat & consecrat

Devinctissimus & obsequentissimus filius;
 LUDOVICUS-CAROLUS HALLOT;
 Saluberrimæ Facultatis Parisiensis
 Medicus.

QUÆSTIO MEDICA, QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS

manè discutienda in Scholis Medicorum, die Martis quartâ
mensis Februarii, anno Domini 1777.

M. JOANNE-RENATO SIGAULT;
Doctore Medico, Præsides.

An à Reactionis Remissione, incrementum?

I.

INTER duo temporis puncta vivimus. Spatium illud in ortûs & interitûs latitudine interjectum, strictâ, veriori & ad scopum nostrum sufficienti divisione definimus in incrementum, stationem, & decrementum. Magni sanè momenti foret hujusce triplicis statûs perfectionis modum inquirere. Non immorabimur in enodandâ ortûs faustioris aut infeliciois ratione, tûm ne latius à proposito nostro divagemur, tûm quia latet, diùque latebit arcanâ non enarrabile fibrâ generationis mysterium, & individui generati perfectior aut manca & debilis constitutio. Nobis sufficiat tanquàm axioma ponere, quod quò perfectior adest organorum convenientia, eò suavius peragratûr vita. Non etenim in omnibus eadem intensitate viget salubris existentie beneficium; ut in amænissimo campo, redivivo vere conspantes, non eadem omnes, etsi communè percepta, similiter afflat voluptatis aura. Nûm ab organorum ritè & commodius evolutâ fabricâ genuina ratio probè repereretur? Hunc sanè optimum existendi modum præstat, ab incremento ritè primitus absoluto ducens exordium, læta, facilis & constans in cunctis vitæ instantibus functionum peractio. Porro ex his tribus vitæ periodis, in ætate florente formam & robur, in senectute longævitatem, ab incremento ritè instituto pendere, nullus inficias ibit.

Ex suprà memoratis, cuilibet attendenti patet quantum incrementi disquisitionis theoricæ Physiologiæ conferat. Jam nobis de illius mechanismo qui fit per Actionem & Reactionem, differendum venit.

I I.

ACTIO physicè definiri potest nîsus quo corpus tendit de loco in locum. * *Facultas* non est actio, sed tantum possibilitas actionis. In corpore autem animato, Actio repeti potest à vi cordis fluida pellentis in vasa, Reactio autem à vasis elasticitate donatis, in fluida reagentibus.

Sic *Actioni* terminos constituentes, illam à viribus distinguimus. Ab actione perpetuâ pendet vita, vires è contrâ in homine sano possunt pro vario habitu identidem quiescere vel exeri, prout actio fit aut non fit.

Quamvis abstractivè sumptam vim considerent Phyci tanquàm actionis

* Leibnitz. de
viribus mor-
tuis.

* Proprietates
materiæ gene-
rales in a iuan-
tibus & vege-
ta- tibus, mo-
ditur per
vita u, que di-
stinguit has ex-
clusive à regno
minerali.

** Vide theſim
amantiſ. Coll.
Hallé, de vi
tonicâ. p. 4.

*** Malpighi,
de ovo incu-
batâ.

quantitatem, Physiologia tres admittit virium species; quæ nihil aliud sunt quàm hujus vis primariæ caracteres à vitâ * impressi, & ab organis- mo pec-
culiari partium modificati, nempe tensionem fibrarum mechanicam, vim
muscularẽ, & ** vim tonicam. Vires istæ Reactioni quasi ancillæ famu-
lantur, unde pro vario stimulo, variâque tensione, certam possunt Reac-
tionis summam exere.

Solum toti machinæ humanæ actionem largiens, cor potest prædicari.
Pollet proprietate quâdam cujus ratio non adhuc benè innoteſcit, quâ à
stimulo pariter ignoto magis minus ve continuè exci- tatur. Sanguis forſan
stimulens, stimuli ve hujusce vehiculum, sed cor actionem in œconomia
animali ab incitamento qualecumque sit, exerens, satis habemus. Ideoque
in primis foetus rudimentis cordi formando primum invigilat natura, &
*** *Punctum saliens* in embryone, post paucos dies conspicitur. Progreſſione
notâ crescit foetus, ita ut novem post menses sepius ponderi duo-decim
librarum æqualis sit, & circa annos viginti quinque, plus quàm centum
librarum pondus adequet. Indè progreſſio incrementi, varique actionis
reſpectus, habitâ proportionẽ molis, temporis & velocitatis, cognosci
poſſunt.

His de actione præmiſſis, de Reactione, tum de ipsius Energiâ Remiſ-
ſioneque nunc agendum.

I I L

REACTIO ab elaterio corporis actionem patientis, motumque im-
preſſum pro vario gradu reſtituentis, produci- tur.

Nullum datur corpus absolute elasticum, vel absolute molle, unde non
datur etiam reactio perfecta, neque absoluta motus absorptio.

* Vide Theſim
Ccl. D. Ma-
loun, *An ab
Acti- nis & Re-
acti- onis aqua-
litate acono-
mia animalis?*

Nec obſtat decantatum in ſcholis adagium, * reactionem ſemper eſſe
æqualem actioni, nam ſive corpus ut pote elasticum, motum ſerè omnem
reſtituat, ſive corporis particule motum inter ſe partiantur, inconcuſſum
remanet. Pro variis enim elaterii viribus, variè induuntur reactionis gra-
dus. Si reſiſtentiam potentia corpus aſſerens quàm maximam, totum terè
reſtituat motum, in eo præcellentiorem adeſſe Reactionis energiam poterit
prædicari. Si laxior è contrâ, certam abſumens actionis ſummam, certam
exindè tantum reſtituat ſibra, tunc ex elaterio molliori, naſcetur reactionis
debilitatio, quam liceat vocare Reactionis remiſſionem.

Ab appulſo fluido, vaſa diſtenta innato ſuo elatere, fluidum repellunt
& promovent.

Si adſit in individuo reactionis Energia, hæc, fluida verſus eorum fon-
tem repellente, cordis augebitur actio. Sic ubi datur reactionis Remiſſio,
reditu fluidi ſedatis abſoluto, lentiori huic viciffim diſpoſitioni favet actio
cordis tranquillior. Non indè ſequitur quod debilitatâ reactione debilitetur
etiam cordis actio, quæ, à multiplici cauſâ perennè proritur, putâ à prin-
cipio vitali innato, egregiè tanquam in ſede primariâ in corde reſidenti,
& à calore nativo, hic quàm in cæteris partibus intenſus vigente.

Ab iis proportionum reciprocationibus, ſive in augmento, ſive in Re-
miſſione tum actionis tum reactionis, oriuntur diverſæ phaſes incrementi,
non æquis gradibus, ſed modò lentè, modò citius, quinetiam abruptè ſtatis
periodis, & quaſi per criſes à naturâ molitas, non uniformiter abſolvendi.

Exemplum & argumentum suppeditant juvenes, raptim paucorum mensium intervallo affurgentes ad altitudinem, plurimis annis aliter non affurgendam. Subitanei autem incrementi & raptim perficiendi media diversimoda à naturâ adhibentur, modò ex acutis inflammatoris ægrum resurgentem conspicuâ altitudine auctum mirabiliter ostentantia, modò status morbosus *quasi-chronicus*, cujus symptomata sunt dolores artuum vagi, stupor in inguinibus, asthenia, sive debilitas, orgasmus & hæmorrhagiæ, quæ ad mentem nostram, nihil aliud sunt quàm infracta Reactionis potentia. Incrementi verò à reactionis Remissione absoluti, ratiocinio observatisque probationem, sequenti paragrapho tentabimus.

I V.

INCREMENTUM definiri potest corporeæ molis adauctio sensim facta, usque ad statum virilem pergens, per novam & successivè factam materiæ nutritiæ accessionem.

Quo faciliori evolutione præditæ sunt partes, eo feliciùs prænoscitur incrementum. Ut enim corpus crescat, necesse est ut magis acquirat quàm deperdat. Illud exindè mechanismo quodam fieri, ratiocinio præsumimus. Quodcumque corpori additur, per vasa & torrentem humorum transit priùs. Principia nutrientia continens, à corde liquor pulsus, parietibus vasorum impingitur. Dissenti parietes, ut restituantur, pro suâ virtute nituntur. Tenella admodum, majorisque fibra contractionis incapax, aliquam tantum restituens motus partem, alteram cum vicinis fibris Remissione reactionis partitur. Spissior verò materies, fortiori, ut redeat, egens compressione, ita accommodatori hæret loco, ut quodcumque habeat affine cum viciniore fibrâ, ipsi adhereat, in corpus solidum & organicum coactura. Incrementum autem illud certam temporis mensuram, & inter omnes partes distributionem succi nutritii æquabilem exigit.

Ex his regulis, intelliguntur vitia quibus laborare possit incrementum; quod, partim vel in toto, celerius fiet, si minùs intendatur reactionis Energia, & vice versâ. Rem autem sic observare est in civitatibus, ubi citiùs adolescunt juvenes, ex multiplici causâ quæ sunt venus immaturè exercita, cibus opiparus, animi pathemata vividiora, & multa id genus irritamenta. Sententiæ nostræ ad stipulatur veterum agendi modus, apud quos athletæ ad conciliandum artubus robur vegetum, & torosam membrorum compagem, frequentibus balneis & unctionibus uterentur; quæ sunt totidem media fibras relaxantia, seu reactionis Energiæ imminutio ex arte comparata.

V.

EXPOSITIS quæ de incremento & ipsius ratione & mechanismo, præcipua nobis visa sunt, superest ut objectiones quasdam refellamus.

Primo intuitu contradicere nostra videtur propositio axiomati physicorum, Reactionem esse æqualem Actioni, sed clarè satis & abundanter nostram propositionem hujusce veritatis sequelam & corollarium esse, probavimus.

Alii aliter obijciunt, exercitium, ut par est, sumptum reactionem intendere, simulque incremento meliùs absolvendo favere; & indè sequi dari posse incrementum cum augmento reactionis: sed facilè nubes obducta

fugari poterit, si attendatur ex actione & reactione eidem causæ agentis subditis, majori proportionem semper actionem intendi, ut reciproce, à causâ debilitante communi, minus infringitur in corde vis & Energia vitalis, quàm in artubus.

Instant acrius & obijciunt ex nostrâ thesi sequi individuum crescentem in statu morbosico versari, si quidem ex imminutâ reactione sequi deberent congestiones, & humorum stases. In promptu adest solutio, quippe sufficit quàm minimam esse hanc reactionis Remissionem, aliundè à vi musculari subsidariè adjutam; quin-immò pro nobis militat hæc obiectio: nam ut obijciunt, & ut ipsi contencimus, adest reactionis Remissio in subiectis actu crescentibus, in quibus vividius micat arteriarum pulsatio, lique morbis inflammatoriis magis sunt obnoxii.

Satis superque probavimus in reactione dari tum *Energiam*, tum *Remissionem*, nec ea implicare contradictionem cum acceptis legibus: expositis phænomenis, argumenta tam à ratiocinio quam ab observatione petita protulimus, liceat nunc concludere:

Ergo à Reactionis Remissione, incrementum.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Paulus - Gabriel
LEPREUX, Patho-
logiæ Professor.

M. Joannes-Antonius ELIE DE
LA POTERIE, antiquus Regis
in Portu Breſtensi Medicus nec-
non Militarium regni Nosoco-
miorum Inspector.

M. Franciscus BIDAULT.

M. Ludovicus-Claudius
GUILBERT, è So-
cietate Medica Edim-
burgensi, antiquus Re-
gis exercituum Me-
dicus ordinarius.

M. Josephus - Jacobus GAR-
DANE, Censor Regius, &
Regiæ Scientiarum Societatis
Monspellienſis, necnon Regia-
rum Academiarum Nancæ &
Maffiliæ Socius.

M. Joannes-Claudius MUNTIER;
Conſiliarius Medicus Regis or-
dinarius & domus Regiæ Inva-
lidorum.

M. Edmundus - Clau-
dius BOURRU.

M. Joannes-Stanislaus MITTIÉ,
Regiæ Scientiarum & Littera-
rum Nancæ Academiæ Socius,
necnon Stanislaus I. Poloniarum
Regis oſim Medicus ordinarius.

M. Petrus POISSONNIER, Re-
gis in Sacro Conſiſtorio Conſilia-
rius, Regis à Conſiliis Medicis,
in Regiis Arcibus Maritimis &
Coloniis, totius Medicinæ Præ-
ſectus, è Regiâ Scientiarum
Academiâ Pariſenſi, necnon
Breſtensi, Divionenſis, Sto-
kolmienſis & Petropolitana So-
cius, Profeſſor & Censor Regius,
à Regiâ Societate Medicâ Pa-
riſenſi, pro Epidemiis inſtituta.

Proponerebat Parisiis LUDOVICUS-CAROLUS HALLOT, Lingonenſis;
Saluberrimæ Facultatis Pariſenſis Baccalaureus, Theſeos Auſtor.

A. R. S. H. 1777. à ſextâ ad meridiem

Typis QUILLAU Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi. 1777.